

เก่งได้ ต้องถนัดด้วย

1

ยอมรับ !!! ครับ

ว่าคิด **“ต้นฉบับ”** ปกซ์นี้ไม่ค่อยออกจริงๆ

และใช้เวลาตอกชกบาลตัวเองอยู่นานพอดู

หลังจากได้รับโทรศัพท์จาก **“อาจารย์ส้ม”** อ.พญ.โสมรัชช์ วิไลยุค บรรณาธิการ @Rama

เพื่อแจ้งบอกกล่าวถึง Theme หรือ สารสำคัญ (แก่น) ของนิตยสารอิเล็กทรอนิกส์ปกซ์นี้

ที่ขอเน้นวาง **“โครงเรื่อง”** โดยรวมโฟกัสไปที่เรื่องของแม่และเด็กเป็นหลัก

โดยโจทย์ข้อหนึ่งคือ เรื่อง **“การสร้างเสริมสุขภาพ”**

กับโจทย์อีกข้อหนึ่งเกี่ยวข้องกับ **“เด็ก”**

อารมณ์ความรู้สึก ณ ตอนนั้น

เหมือนถูกฟ้าผ่า เปรี้ยว !!! ลงกลางหัวยังงังนเลยทีเดียว

เพราะอะไรหรือครับ ???

เพราะผม **“ไม่มีความรู้”** และไม่ได้เตรียมข้อมูลสิ่งใดไว้เลยเกี่ยวกับเรื่องของ **“เด็ก”**

แอ้ม !! มีก็แต่ข้อมูลเล็กๆ เอ้าะๆ พร้อมเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวของนักศึกษาฝึกงานในหัวเท่านั้นเอง ,อะลื้อเล่นครับ

ครับแต่ผมมัก **“ให้โอกาสกับสิ่งที่เราไม่รู้”** อยู่เสมอ

เพราะผมเชื่อว่าหากเราคิดว่าเรา **“รู้แล้ว”**

ประตูแห่งการ **“เรียนรู้”** ในตัวเราจะ **“ปิดตัว”** ลงทันที

และสุดท้ายเราก็จะ **“มึตบอด”** ทางความคิดครับ

และด้วยความเป็น **“มีอาชีพ”** ของคนผลิตสื่อ (คิดเอาเอง อออิ)

การถูกปรับเปลี่ยน **“เนื้อหา”** ในเสี้ยววินาทีสุดท้าย มันเป็น **“เรื่องธรรมดา”** ที่สุดแสนจะธรรมดา

เพื่อให้ได้มาซึ่งความ **“น่าสนใจ”** ในเนื้อหาข่าวสาร

เฮ้ !...นักข่าวนักหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่มักลอบใจตัวเองด้วยคำพูดอย่างนี้อยู่เสมอๆ

ผมรีบลงมานั่งคลุกอยู่ใน **“ศูนย์เสริมพลังสร้างสุขภาพ”** ทันที

เพื่อศึกษาและพยายามหา “ประเด็น” นำเสนอเรื่องน่ารู้ที่เกี่ยวกับเด็ก
บางจังหวัดคอยนั่ง “สังเกต” พฤติกรรมคนไข้เด็กกับผู้ปกครอง
ที่แวะเวียนมาใช้บริการสื่อเพื่อสุขภาพภายในศูนย์ฯ
บางจังหวัดก็ “เปิดเฟซบุ๊ก” หวังจะเจอข้อมูลดีๆ สำหรับนำมาใช้เขียนงาน
รวมถึงนั่งตั้ง “คำถาม” กับภาพที่เห็น หรือเรื่องราวผ่านเข้ามาในลูกตา
มีคนเคยบอกผมว่า “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ”
เพราะคำถามจะบอกทิศทางคำตอบ และคำตอบจะบอกทางสู่ความรู้ความเข้าใจ
ใช้ “คำถามดี” ก็จะได้ “คำตอบดี” เสมอ

จริงนะครับ พอผมตั้งคำถามในใจ
มันก็ทำให้ผมเห็นทิศทางข้อมูลที่จะใช้สืบค้นไปหาคำตอบ
คำถามที่ผุดขึ้นมานั้นคือ เด็กในโลกยุค 3 จี เราควรระวังเรื่องอะไรบ้าง ???
อะไรคือสาเหตุที่ผมตั้งคำถามแบบนี้ ??

สาเหตุคงเป็นเพราะภาพของเด็กๆ ที่แสนขมมากภายในศูนย์ฯ กระมัง
บ้างมีบุคลิกที่ดูดีมีอัจฉริยภาพเต็มขั้นมีมารยาท
บ้างดูหะโม้นเป็นลิงหลอกเจ้าไร้เซาว์ปัญญาว่าก็ไม่ฟัง
แต่พอมาเขย่าผสมรวมเข้ากัน มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันและเป็นภาพเดียวกันนั่นคือ
หนูจะดูเป็นเทน หนูจะดูการ์ตูน หนูจะเล่นเกมส์ หนูมีโทรศัพท์ใหม่แม่ซื้อให้สวยปะละ
ขอย้าคำถามซ้ำอีกครั้งครับ ???

โลก “ยุคไฮเทค” เราจะเลี้ยงลูกกันอย่างไร !!!
ซึ่งผมก็หาคำตอบในข้อคำถามให้กับตัวเองได้

โดย “ศ.เกียรติคุณ พญ.ชนิกา ตู้จินดา” แสดงทัศนะเรื่องนี้ไว้ให้คิดว่า...

โลกยุคนี้เปลี่ยนแปลงเร็วมาก ยิ่งเป็นยุคดิจิทัล 3 จี ด้วยแล้ว
การเลี้ยงดูลูกต้องไม่มี “วิธีตายตัว” และจะต้องคอย “ปรับเปลี่ยน” วิธีการอยู่ตลอดเวลา
รวมถึงต้องใส่ใจด้านการพัฒนาการทางกาย ใจ อารมณ์ สังคม และปัญญาเป็นสำคัญ
แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น “อาจารย์ชนิกา” วางหมากพิชิตลูกยุค 3 จีไว้โดยสรุป 5 ข้อ
5 กลยุทธ์เด็ดที่จะทำให้ลูกน้อยเติบโตใหญ่ อย่างมีอัจฉริยภาพ “เซาว์ปัญญา” ที่ดี
ประการแรก: ไม่ควรมุ่งแต่เรื่องไอคิวเป็นเลิศแต่ให้เน้นเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี และมี “ความสุข”
เพราะสุดท้ายเมื่อเด็กมีความสุข “ความเก่ง” ความเป็นเลิศก็จะตามมาเอง
ครับผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง !!!

เมื่อมี “ความสุข” จะมี “ความสำเร็จ” ตามมาเอง

2 : ฝึกเด็กให้ “อดทน” ต่อทุกสิ่งอย่างเพื่อให้สำเร็จ (เด็กจะเล่นๆ เลิกๆ)

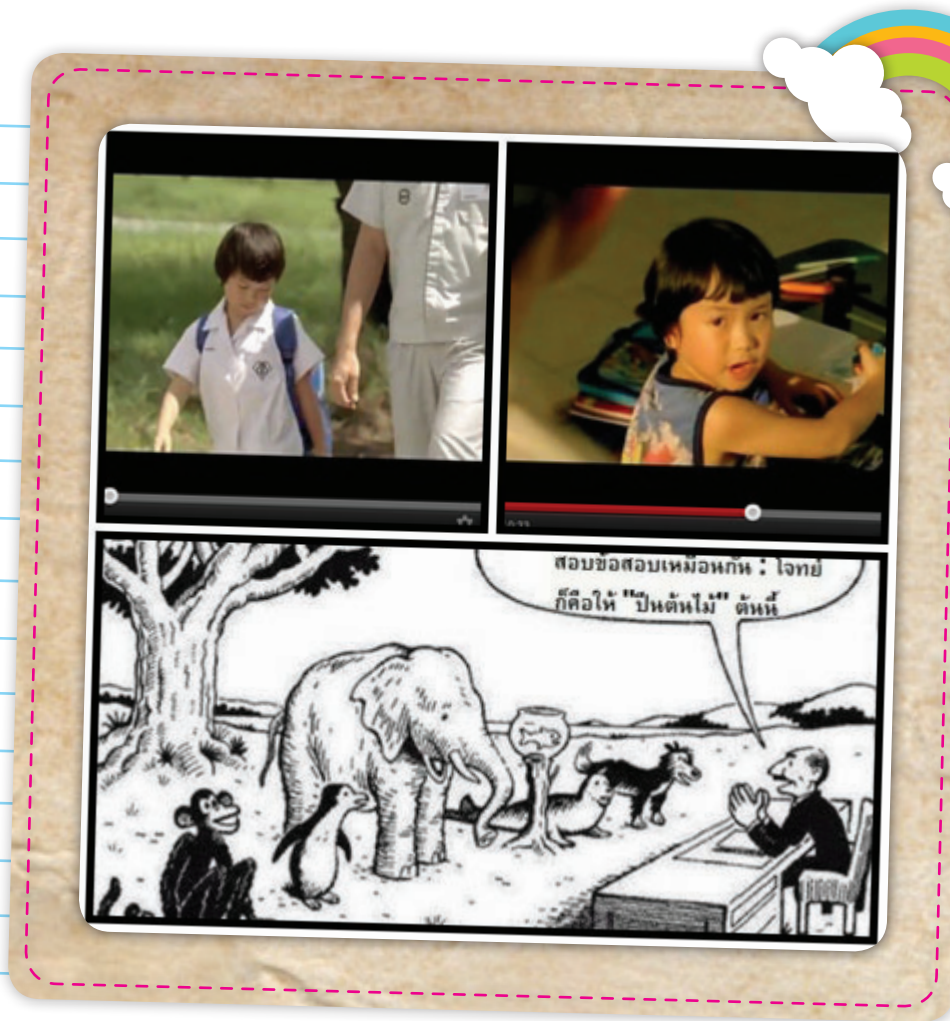
3 : โหลดโปรแกรมเรื่อง “ธรรมะ” เข้าสู่สมองอย่างสม่ำเสมอ

จำไว้นะครับ !! เด็กตั้งแต่แปดเดือนจะมีพัฒนาการด้าน “อารมณ์” เข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว

4 : ฝึกให้ลูกแข็งแรงรู้จักการเฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุข

5 : คอยสร้างแรงบันดาลใจและสนับสนุนความถนัดให้ลูก

ส่วนตัวผมเชื่อว่าเลี้ยงดี ใส่ใจดี ย่อมเกิดผลดีแน่นอน

2

แต่เราก็ต้องยอมรับอีกข้อหนึ่งด้วยว่า

เด็กแต่ละคนมี **“อัจฉริยะภาพ”** กะ **“เขาว์ปัญญา”** ที่ดีแตกต่างกัน

การเน้นส่งเสริม **“ความถนัด”** ให้ลูกจึงเป็นเรื่องสำคัญ

กว่าการยัดเยียดหรือความ **“ไม่ถนัด”** ให้กับเด็ก

เพราะเมื่อเขา **“ไม่มีความสุข”** และก็ยอม **“ไร้ความสำเร็จ”** ตามมา ???

จำโฆษณาของธนาคารกรุงเทพตัวนี้ได้มั๊ยครับ...

พ่อถามลูก: **“โตขึ้นอยากเป็นอะไรล่ะ”**

ลูกตอบพ่อ: “อยากเป็นนักบินอวกาศ แต่ก่อนจะเป็นนักบินอวกาศได้ต้องจบ ม.6 สายวิทย์ ต่อวิศวกรรมการบิน และไปต่อโทวิศวกรรมเครื่องกลอีก 2 ปี แล้วจะพยายามเข้าNASAให้ได้” มันเป็นโฆษณาที่ขำๆ แต่ช่วยสะท้อนว่า

บางครั้ง **“เขาว์ปัญญา”** ของเด็กบางที่ผู้ใหญ่ก็ไม่ทราบเสมอไป

ผมยังมีนิทานอีกเรื่องหนึ่งนะครับ

ที่จะช่วย **“ตอกย้ำ”** ให้เห็นถึงความสำคัญด้านการ **“ส่งเสริม”** ความถนัด

ให้ตรงกับ **“เขาว์ปัญญา”** แล้วจะเกิดผลดี

ผมเจอมาในเฟซบุ๊กของใครคนหนึ่งที่ได้ดูอยู่เสมอๆ ครับ

เรื่องมีอยู่ว่า ณ โรงเรียนของสัตว์ในป่าใหญ่
ในวันหนึ่งสัตว์ทั้งหลายได้มารวมตัวกัน และจะตั้งโรงเรียนของสัตว์ขึ้นมา
กระต่าย นก กระรอก ปลา และปลาไหล ได้รับเลือกให้เป็นกรรมการพัฒนาหลักสูตร
กระต่ายยื่นกรานว่าเรื่องการวิ่งจะต้องเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตร นกบอกว่าเรื่องการบินก็ต้องอยู่เช่นกัน
ปลาเสนอเรื่องการว่ายน้ำ ส่วนกระรอกนั้นขอเรื่องปีนขึ้นต้นไม้ในแนวตั้ง
สรุปทั้งหมดก็ได้้นำวิชาต่างๆ เหล่านี้รวมเข้ากัน
พอถึงคราวใช้จริง กระต่ายที่เคยได้เกรดเอจากการวิ่ง กลับมีปัญหาเรื่องการปีนต้นไม้แนวตั้ง
ปีนตกหล่นตกล่นหลายรอบร่างกายบอบช้ำวิ่งไม่ได้อีกต่อไป
จากเคยได้เกรดเอในการวิ่ง ตอนนี้อกลับได้ซี และเอฟ (สอบตก) ตามมา
นกที่เคยเก่งพอดต้องเรียนวิชาชุดโพรงลงดิน มันก็ทำได้ไม่ด้นักสอบได้เอฟเช่นกัน
สรุปในที่สุดหลักสูตรครอบจักรวาลนี้ก็ทำให้สัตว์ทั้งหลายได้รู้ว่า
มันเป็นหลักสูตรที่ทำลายศักยภาพที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในของพวกมันเอง
ครับ เมื่อนานี้ทานี่มาเปรียบเรื่อง **“ความถนัด”**
กับ **“อัจฉริยะภาพ-เขาว์ปัญญา”** ของคน
หาก **“หลักสูตร = การส่งเสริม”** และ **“ความถนัด = เขาว์ปัญญา”**
เมื่อ **“การส่งเสริม”** ถูกกับ **“เขาว์ปัญญา”**
โฉนเลยผลลัพธ์จะไม่เท่ากับ **“ความสำเร็จ”**
ฉะนั้น อยากรให้ลูก **“เก่ง”** และ **“ดี”**
ก็ต้องส่งเสริมให้ตรงกับ **“เขาว์ปัญญา”** ของเด็ก
...เป็นสำคัญ
สำหรับผมจำคับคล้ายคับคลาได้ครับว่าในสมัยเด็ก
คุณพ่อเตรียมเงินทองเรือกสวนไร่นาไว้ให้เพียง
พร้อมกับยึดเยียดให้เรียน เรียน และเรียนทุกอย่าง
แกลงหวังว่า สักวันผมจะโตขึ้นมาพร้อมกับอัจฉริยะภาพขั้นเทพ
ถึงขั้นมีโอกาสได้เป็น **“นายก”** ของประเทศไทยประมาณนั้น
แต่พอผมเขียนงานเรื่องนี้เสร็จ ผมอยากกลับไปบอกพ่อสักครั้งว่า
ที่พ่อยึดเยียดสนับสนุนหลายสิ่งให้ผมเรื่อยมาเมื่อตอนวัยเด็ก
ทุกวันนี้ผมมี **“นา”** เป็นของตัวเองแล้วครับ
แต่ขาดตรงที่ไม่ถนัด **“ยก”** เท่านั้นเอง !!!